

สรุปผลสภาการศึกษาเสวนา OEC Forum ครั้งที่ ๓
เรื่อง

“ขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการศึกษาในเวทีเศรษฐกิจโลก

พ.ศ. ๒๕๕๘ – ๒๕๕๙ (WEF 2015-2016)”

วันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๙ เวลา ๑๓.๓๐-๑๖.๓๐ น.

ณ ห้องประชุมกำแหง พลางกูร สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ได้จัดสภาการศึกษาเสวนา OEC Forum ครั้งที่ ๓ เรื่อง “ขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการศึกษาในเวทีเศรษฐกิจโลก พ.ศ. ๒๕๕๘ – ๒๕๕๙ (WEF 2015-2016)” เพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง และชัดเจน รวมทั้งแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันด้านการศึกษาของประเทศต่างๆ ในเวทีเศรษฐกิจโลก พ.ศ. ๒๕๕๘ – ๒๕๕๙ (WEF 2015-2016) โดยได้เชิญ รองศาสตราจารย์ ดร.พสุ เดชะรินทร์ คณบดีคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภาคศิของ World Economic Forum (WEF) มาเป็นวิทยากรนำเสนอเกี่ยวกับผลการจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันภาพรวมของประเทศในเวทีเศรษฐกิจโลก และขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการศึกษา กระบวนการเก็บข้อมูลและการคำนวณดัชนีของ WEF รวมทั้งแนวทางการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในเวทีเศรษฐกิจโลก

ข้อเสนอของวิทยากร

รองศาสตราจารย์ ดร. พสุ เดชะรินทร์ ได้นำเสนอ เรื่อง “ขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการศึกษาในเวทีเศรษฐกิจโลก พ.ศ. ๒๕๕๘ – ๒๕๕๙” ซึ่งทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องด้านการศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจต่อวิธีการคำนวณคะแนนและการจัดอันดับของรายงานขีดความสามารถในการแข่งขันในเวทีเศรษฐกิจโลกโดยเฉพาะด้านการศึกษามากยิ่งขึ้น มีสาระสำคัญ สรุปได้ดังนี้

๑. กระบวนการเก็บข้อมูลและการคำนวณดัชนี

ข้อมูลสำหรับการจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันในเวทีเศรษฐกิจโลกใช้ข้อมูลจาก ๒ ส่วนหลัก คือ ข้อมูลทุติยภูมิจากองค์กรระหว่างประเทศ ร้อยละ ๓๐ และข้อมูลปฐมภูมิที่ได้จากแบบสำรวจความคิดเห็นของผู้บริหารในภาคธุรกิจร้อยละ ๗๐ โดยข้อมูลแบบสำรวจความคิดเห็นนี้จะนำมาถ่วงเฉลี่ยระหว่างข้อมูลปีปัจจุบันและปีที่ผ่านมา สำหรับปี ๒๕๕๘ จะใช้ข้อมูลของปี ๒๕๕๘ ในสัดส่วนน้ำหนักร้อยละ ๕๖.๑ และข้อมูลของปี ๒๕๕๗ ในสัดส่วนน้ำหนักร้อยละ ๔๓.๙ และเพื่อให้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วโลก การเก็บข้อมูลแบบสำรวจความคิดเห็นจะต้องเป็นไปอย่างครบถ้วนดังเป้าหมายที่ WEF ต้องการคือ

- ต้องการการตอบกลับของแบบสำรวจอย่างน้อย

๘๐ บริษัทต่อประเทศ

- ผู้ตอบแบบสำรวจต้องเป็นผู้บริหารระดับสูง (Top 5) ขององค์กรเอกชนที่อยู่ในประเทศไทย โดยอาจเป็นบริษัทข้ามชาติก็ได้ แต่ต้องตอบจากมุมมองของประเทศไทยเท่านั้น

- สัดส่วนของบริษัทในกลุ่มตัวอย่างต้องสอดคล้องกับสัดส่วนผลผลิตมวลรวมภายในประเทศ

- กลุ่มตัวอย่างต้องประกอบด้วยบริษัทขนาดเล็ก (พนักงาน ๒๐ - ๕๐๐ คน) และขนาดใหญ่ (พนักงานมากกว่า ๕๐๐ คน) ในสัดส่วนที่เท่ากัน

- กลุ่มตัวอย่างต้องเป็นผู้ที่เคยตอบแบบสำรวจในปีที่แล้วร้อยละ ๕๐ และสุ่มผู้ที่ยังไม่เคยตอบแบบสอบถามอีกร้อยละ ๕๐

สำหรับปี ๒๕๕๘ ประเทศไทยโดยคณะพาณิชย์ศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Sampling) และการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Randomization) ในการเลือกตัวอย่าง จากฐานข้อมูลบริษัทที่จดทะเบียนในประเทศไทย บริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์และฐานข้อมูลจาก WEF โดยส่งแบบสำรวจในสัดส่วนภาคเกษตรกรรมร้อยละ ๑๒ ภาคอุตสาหกรรมร้อยละ ๔๒.๕ และภาคบริการร้อยละ ๔๕.๕ และได้รับแบบสำรวจที่สมบูรณ์กลับคืนมาจำนวน ๑๑๐ บริษัท

๒. ผลการจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย

ผลการจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย แบ่งออกเป็น ขีดความสามารถในการแข่งขันภาพรวมของประเทศ และขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการศึกษา

๒.๑) ขีดความสามารถในการแข่งขันในภาพรวมของประเทศ สามารถสรุปประเด็นได้ดังนี้

๒.๑.๑) ใน WEF 2015-2016 มีประเทศเข้าร่วมการจัดอันดับ ๑๔๐ ประเทศ โดยประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันในภาพรวม อยู่อันดับ ๓๒ ด้วยคะแนน ๔.๖ เป็นอันดับ ๓ ในกลุ่มประเทศ Emerging & Developing ASIA รองจากมาเลเซียและจีน และเป็นอันดับที่ ๓ ในกลุ่มประเทศ ASEAN รองจากสิงคโปร์และมาเลเซีย

๒.๑.๒) เมื่อเปรียบเทียบอันดับของตัวชี้วัด ๑๒ เสาหลักกับ WEF 2014-2015 ประเทศไทยมี ๗ เสาหลักที่อยู่ในอันดับที่ดีขึ้น (คะแนนดีขึ้น ๓ เสาหลัก และคงที่ ๔ เสาหลัก) มี ๑ เสาหลัก อันดับคงที่ (คะแนนคงที่) และ ๔ เสาหลัก อันดับตกลง (คะแนนคงที่ ๒ เสาหลัก และ คะแนนตกลง ๒ เสาหลัก) แสดงว่ามีเพียง ๒ เสาหลักที่มีคะแนนตกลงเมื่อเทียบกับปีที่แล้ว

ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจมหภาค (Macroeconomic Environment) และพัฒนาการของตลาดเงิน (Financial Market Development) ซึ่งคะแนนที่ใช้ในการจัดอันดับตัวชี้วัดที่ต่ำที่สุดที่จุดอันดับของทั้ง ๒ เสาหลักมาจากข้อมูลสถิติ (Hard Data) จากองค์กรระหว่างประเทศ

ตารางที่ ๑ ชีตความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย

ดัชนีชี้วัดขีดความสามารถในการแข่งขัน (GCI)	อันดับ		คะแนน (๑-๗)	
	๒๐๑๕-๒๐๑๖	๒๐๑๔-๒๐๑๕	๒๐๑๕-๒๐๑๖	๒๐๑๔-๒๐๑๕
GCI	๓๒	๓๑	๔.๖	๔.๗
กลุ่มปัจจัยพื้นฐาน (ร้อยละ ๔๐)	๔๒	๔๐	๔.๙	๕.๐
เสาหลักที่ ๑: สถาบัน	๘๒	๘๔	๓.๗	๓.๗
เสาหลักที่ ๒: โครงสร้างพื้นฐาน	๔๔	๔๘	๔.๖	๔.๖
เสาหลักที่ ๓: สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจมหภาค	๒๗	๑๙	๕.๗	๖.๐
เสาหลักที่ ๔: สุขภาพและการศึกษาขั้นพื้นฐาน	๖๗	๖๖	๕.๘	๕.๘
กลุ่มเสริมประสิทธิภาพ (ร้อยละ ๔๐)	๓๘	๓๙	๔.๖	๔.๕
เสาหลักที่ ๕: การศึกษาขั้นสูงและการฝึกอบรม	๕๖	๕๙	๔.๖	๔.๖
เสาหลักที่ ๖: ประสิทธิภาพของตลาดสินค้า	๓๐	๓๐	๔.๗	๔.๗
เสาหลักที่ ๗: ประสิทธิภาพของตลาดแรงงาน	๖๗	๖๖	๔.๒	๔.๒
เสาหลักที่ ๘: พัฒนาการของตลาดเงิน	๓๙	๓๔	๔.๔	๔.๖
เสาหลักที่ ๙: ความพร้อมด้านเทคโนโลยี	๕๘	๖๕	๔.๒	๓.๙
เสาหลักที่ ๑๐: ขนาดของตลาด	๑๘	๒๒	๕.๒	๕.๑
กลุ่มนวัตกรรมและระดับการพัฒนา (ร้อยละ ๑๐)	๔๘	๕๔	๓.๙	๓.๘
เสาหลักที่ ๑๑: ระดับการพัฒนาของธุรกิจ	๓๕	๔๑	๔.๔	๔.๔
เสาหลักที่ ๑๒: นวัตกรรม	๕๗	๖๗	๓.๔	๓.๓

๒.๑.๓) ปัจจัยสำคัญที่เป็นอุปสรรคในการประกอบธุรกิจในประเทศไทย ๓ อันดับ ได้แก่ ความไม่เสถียรภาพของรัฐบาล/ การปฏิวัติ รัฐประหาร (๑๘.๑ คะแนน) คอร์รัปชัน (๑๒.๕ คะแนน) และความไม่มีประสิทธิภาพของภาครัฐ (๑๒.๓ คะแนน) ซึ่งแตกต่างจากปี ๒๕๕๗ และ ๒๕๕๖ ที่ปัญหาคอร์รัปชันอยู่ในอันดับสูงสุด (๒๑.๔ และ ๒๐.๒ คะแนนตามลำดับ) นอกจากนั้นปัจจัยที่เป็นอุปสรรคทั้ง ๓ อันดับ มีพัฒนาการในทางที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด (คะแนนลดลง)

๒.๒) ชีตความสามารถในการแข่งขันด้านการศึกษา สามารถสรุปประเด็นได้ดังนี้

๒.๒.๑) WEF จัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันที่เกี่ยวข้องกับด้านการศึกษาโดยอาศัยคะแนนจากตัวชี้วัดที่อยู่ใน ๒ สาขาหลัก คือ สาขาหลักที่ ๔ สุขภาพและการศึกษาขั้นพื้นฐาน (๒ ตัวชี้วัด) และสาขาหลักที่ ๕ การศึกษาขั้นสูงและการฝึกอบรม (๘ ตัวชี้วัด) รวมทั้งสิ้น ๑๐ ตัวชี้วัด จำแนกเป็นคะแนนที่ได้จากข้อมูลสถิติพื้นฐานของประเทศ (Hard Data) ๓ ตัวชี้วัด จากองค์กรระหว่างประเทศ และการสำรวจความคิดเห็นภาคธุรกิจ (Executive Opinion Survey : EOS) ๗ ตัวชี้วัด

๒.๒.๒) ในจำนวน ๑๐ ตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับการจัดอันดับขีดความสามารถด้านการศึกษา เมื่อเปรียบเทียบกับปี ๒๕๕๗-๒๕๕๘ มี ๗ ตัวชี้วัดที่มีอันดับดีขึ้น (คะแนนดีขึ้น ๑ ตัวชี้วัด คะแนนคงที่ ๔ ตัวชี้วัด และคะแนนตกลง ๒ ตัวชี้วัด) มี ๑ ตัวชี้วัดที่มีอันดับและคะแนนคงที่ และมี ๒ ตัวชี้วัดที่มีอันดับและคะแนนลดลง

๒.๒.๓) ตัวชี้วัดที่ได้จากข้อมูลสถิติพื้นฐานทั้ง ๓ ตัวชี้วัด มีคะแนนคงที่เมื่อเปรียบเทียบกับปี ๒๕๕๗-๒๕๕๘ แต่มี ๒ ตัวชี้วัดถูกจัดให้อยู่ในอันดับที่ดีขึ้น ในขณะที่อีก ๑ ตัวชี้วัดมีอันดับคงที่ (เป็นไปได้อย่างคาดเดาอื่นๆ ที่เข้าร่วมการจัดอันดับมีคะแนนลดลงหรือไม่เข้าร่วมการจัดอันดับ) ในขณะที่ผลจากการสำรวจความคิดเห็นภาคธุรกิจ (Executive Opinion Survey: EOS) ๗ ตัวชี้วัด มี ๕ ตัวชี้วัดที่มีอันดับดีขึ้น (คะแนนสูงขึ้นเพียง ๑ ตัวชี้วัด คงที่ ๒ ตัวชี้วัด และคะแนนต่ำลง ๒ ตัวชี้วัด) และมี ๒ ตัวชี้วัดที่มีอันดับและคะแนนตกลง ได้แก่ การให้บริการฝึกอบรมเฉพาะทางในประเทศ และขอบเขตของการฝึกอบรม

๒.๒.๔) ตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องด้านการศึกษาที่มีอันดับดีขึ้นและคะแนนสูงขึ้นอย่างมาก โดยเป็นตัวชี้วัดที่มีความน่าสนใจโดดเด่น ๑ ใน ๔ ตัวชี้วัด (จากทั้งหมด

๑๑๓ ตัวชี้วัด ใน ๑๒ เสาหลัก) เมื่อเทียบกับปีที่แล้ว คือ คุณภาพของระบบการศึกษา (Quality of the Education Systems) ซึ่งอยู่ในอันดับที่ ๗๔ คะแนน ๓.๖ (ปี ๒๕๕๗-๒๕๕๘ อันดับที่ ๘๗ คะแนน ๓.๔) ซึ่งเป็นคะแนนที่ได้จากการสำรวจความคิดเห็นภาคธุรกิจ (Executive Opinion Survey: EOS)

ตารางที่ ๒ ชีตความสามารถในการแข่งขันด้านการศึกษาของประเทศไทย
ของปี ๒๕๕๘-๒๕๕๙ และ ๒๕๕๗-๒๕๕๘

เสาหลัก	ตัวชี้วัด	อันดับ		คะแนน	
		๒๕๕๘-๒๕๕๙	๒๕๕๗-๒๕๕๘	๒๕๕๘-๒๕๕๙	๒๕๕๗-๒๕๕๘
เสาหลักที่ ๔ สุขภาพและ การศึกษา ขั้นพื้นฐาน	คุณภาพของการจัดการศึกษาระดับ ประถมศึกษา (Quality of Primary Education)	๘๙	๙๐	๓.๕	๓.๖
	อัตราการเข้าเรียนระดับประถมศึกษา สุทธิ (Primary Education Enrollment, net %*)	๕๔	๕๘	๙๕.๖	๙๕.๖
เสาหลักที่ ๕ การศึกษา ขั้นสูงและ การฝึกอบรม	อัตราการเข้าเรียน มัธยมศึกษา (Secondary Education Enrollment, Gross %*)	๗๙	๗๙	๘๗.๐	๘๗.๐
	อัตราการเข้าเรียนระดับอุดมศึกษา (Tertiary Education Enrollment, Gross %*)	๕๒	๕๔	๕๑.๒	๕๑.๒
	คุณภาพของระบบการศึกษา (Quality of the Education System)	๗๔	๘๗	๓.๖	๓.๔
	คุณภาพการจัดการศึกษาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ (Quality of Math and Science Education)	๗๙	๘๑	๓.๙	๓.๙
	คุณภาพของสถานศึกษาที่สอน การบริหารจัดการ (Quality of Management Schools)	๗๗	๘๑	๔.๐	๔.๑

เสาหลัก	ตัวชี้วัด	อันดับ		คะแนน	
		๒๕๕๘-๒๕๕๙	๒๕๕๗-๒๕๕๘	๒๕๕๘-๒๕๕๙	๒๕๕๗-๒๕๕๘
	การเข้าถึงระบบอินเทอร์เน็ต ในสถานศึกษา (Internet Access in Schools)	๕๔	๖๑	๔.๖	๔.๖
	การให้บริการฝึกอบรมเฉพาะทางใน ประเทศ (Local Availability of Specialized Training Services)	๗๐	๖๙	๔.๑	๔.๒
	ขอบเขตของการฝึกอบรม (Extent of Staff Training)	๔๑	๓๗	๔.๓	๔.๔

หมายเหตุ *ข้อมูลสถิติพื้นฐานของประเทศ

๓. แนวทางการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการศึกษาในเวทีเศรษฐกิจโลก

การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการศึกษาในเวทีเศรษฐกิจโลก มีแนวทางที่สำคัญ ดังนี้

๓.๑) ประเทศไทยได้รับการจัดให้อยู่ในกลุ่ม Stage ๒: Efficiency-Driven ซึ่งเป็นกลุ่มประเทศที่มีผลผลิตมวลรวมภายในประเทศต่อประชากร (GDP per capita) อยู่ระหว่าง ๓,๐๐๐ – ๘,๙๙๙ ดอลลาร์สหรัฐ การเพิ่ม GDP per capita ไม่ใช่เรื่องง่าย ดังนั้นสิ่งจำเป็นที่ต้องดำเนินการในขณะนี้คือ ต้องพิจารณาการคำนวณคะแนนและให้น้ำหนักของตัวชี้วัดแต่ละกลุ่ม สำหรับประเทศไทยต้องเน้นและให้ความสำคัญกับเสาหลักที่ ๕-๑๐ ให้มาก เนื่องจาก ๖ เสาหลักนี้มีน้ำหนักในการคำนวณอันดับถึงร้อยละ ๕๐ ในขณะที่เสาหลักที่ ๑-๔ มีน้ำหนักร้อยละ ๔๐ และเสาหลักที่ ๑๑-๑๒ มีน้ำหนักร้อยละ ๑๐

๓.๒) ปิดจุดอ่อนเรื่องข้อมูลสถิติที่ส่งให้กับหน่วยงานระหว่างประเทศ เพราะข้อมูลเชิงสถิติที่ WEF นำมาใช้ในการจัดอันดับได้มาจากข้อมูลของหน่วยงานระหว่างประเทศ อาทิ UNESCO UIS, World Bank, UNICEF, UNDP และ OECD เป็นต้น

๓.๓) การสร้างการรับรู้ที่ดีให้กับผู้บริหารในภาคธุรกิจที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถามระหว่างเดือนกุมภาพันธ์และพฤษภาคม เนื่องจากเป็นช่วงเวลาที่เป็นที่ WEF เก็บข้อมูลเชิงสำรวจ ชาวดีของประเทศที่เน้นชาวดีด้านการศึกษาที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะหากผู้บริหารของภาคธุรกิจไม่ได้มีบุตรหลานที่กำลังอยู่ในวัยเรียนแล้ว คงเป็นการยากที่จะรับรู้เหตุการณ์และมีความเข้าใจต่อสภาพปัจจุบันของการศึกษาไทย หน่วยงานด้านการศึกษาจึงควรพิจารณา

๓.๓.๑) “สาร” ที่จะนำเสนอไปถึงภาคธุรกิจ ต้องเป็นเรื่องที่เป็นภาพพจน์ในเชิงบวก และมีรูปแบบที่น่าสนใจ

๓.๓.๒) “สื่อ” ช่องทางการนำเสนอที่มีประสิทธิภาพไปถึงผู้บริหารภาคธุรกิจ อาจต้องพิจารณาแล้วว่าผู้บริหารภาคธุรกิจบริโภคข่าวสารจากสื่อใด

การอภิปรายทั่วไป

ที่ประชุมได้ร่วมกันอภิปราย ให้ข้อคิดเห็น และให้ข้อเสนอแนะ สรุปได้ดังนี้

๑) หน่วยงานทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องทั้งในระดับภูมิภาคและระดับพื้นที่ควรให้ความร่วมมือในการสร้างภาพลักษณ์ โดยควรมีการนำเสนอตัวอย่างที่ดีที่เกิดขึ้นในสังคมไทย และเผยแพร่ไปตามสื่อและช่องทางการสื่อสารต่างๆ รวมทั้งสื่อสังคมออนไลน์ให้มากขึ้น เพื่อสร้างการรับรู้ที่ดีให้กับผู้บริหารในภาคธุรกิจที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถามให้กับ WEF อันจะนำไปสู่ผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันที่สูงขึ้น เพราะข้อมูลที่นำมาใช้ในการจัดอันดับร้อยละ ๗๐ เป็นข้อมูลที่ได้จากแบบสำรวจความคิดเห็นของผู้บริหารในภาคธุรกิจ

๒) การจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศโดย WEF (World Economic Forum) เป็นการเปรียบเทียบความเชื่อมั่นของผู้บริหารในภาคธุรกิจที่มีต่อการศึกษาในประเทศของตนเอง จึงอาจไม่ใช่อันดับคุณภาพการศึกษาที่แท้จริง

๓) ควรมีการประชุมหารือระหว่างหน่วยงานที่มีหน้าที่จัดส่งข้อมูลให้องค์กรระหว่างประเทศเพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการศึกษาของ WEF เพื่อให้ข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อมูลที่มีความถูกต้อง ทันสมัย และเชื่อถือได้

๔) ประเทศไทยควรมีดัชนีชี้วัดคุณภาพทางการศึกษาที่ออกแบบโดยประเทศไทยเอง และมีความเชื่อถือได้ โดยไม่จำเป็นต้องอิงกับต่างประเทศ เพื่อเป็นเกณฑ์ในการยกระดับคุณภาพการศึกษาของประเทศให้สูงขึ้น

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

๑) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรสร้างภาพลักษณ์หรือการรับรู้ที่ดีให้กับผู้บริหารในภาคธุรกิจที่เป็นผู้ตอบแบบสำรวจให้กับ WEF ในช่วงเวลาที่มีการเก็บข้อมูลเชิงสำรวจ (ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์และพฤษภาคม) เพื่อให้มีทัศนคติที่ดีต่อการจัดการศึกษาของประเทศ ซึ่งจะส่งผลต่อการตอบแบบสอบถามในเชิงบวก และทำให้ค่าคะแนนขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศเพิ่มสูงขึ้น

๒) ควรมีการประชุมระหว่างหน่วยงานที่มีหน้าที่จัดส่งข้อมูลให้องค์กรระหว่างประเทศเพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการศึกษาของ WEF เพื่อให้เป็นข้อมูลที่มีความถูกต้อง ทันสมัย และเชื่อถือได้

สภาการศึกษาเสวนา (OEC Forum)
๒๐๑๕-๒๐๑๖ : จากข้อเสนอสู่นโยบาย

